

ພຣະຄຳພີໄຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌-ເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາວໂອດີເຊຍ - ພາກທີສີ່

Jeff Pippenger
2025-12-07

ເລກສີ່

ໃນ ເອຊາຍາ ບົດທີ 28 ບັນດາ “ຄົນທີ່ເຍາະເຍີ້ຍຜູ້ປົກຄອງ” ເໝືອ “ເຢຣູຊາເລັມ” ຖືກນຳສະເໜີໃນຖານະເປັນ “ຄົນຂີ້ເຫຼີ້ແຫ່ງເອເຟຣາອິມ,” ແລະເປັນ “ມົງກຸດແຫ່ງຄວາມຈອງຫອງ.” “ມົງກຸດ” ໝາຍເຖິງການນຳພາ ແລະ “ຄວາມຈອງຫອງ” ໝາຍເຖິງລັກສະນະອັນເປັນຂອງຊາຕານ.

ພວກຂີ້ເມົາຖືກນຳມາປຸງປຸງກັບຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ (“ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ”) ຜູ້ຊົງກາຍເປັນ “ມົງກຸດ” ແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າໃນລະຫວ່າງຝົນປາຍ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖາປະນາ “ອານາຈັກແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ” ຂອງພຣະອົງ ຕາມແບບຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສະຖາປະນາ “ອານາຈັກແຫ່ງພຣະຄຸນ” ຢູ່ທີ່ໄມກ້າງແຂນ. ອານາຈັກແຫ່ງພຣະຄຸນຢູ່ທີ່ໄມກ້າງແຂນ ເປັນແບບຢ່າງຂອງອານາຈັກແຫ່ງສະຫງ່າລາສີໃນວັນອາທິດ. ຝົນປາຍໄດ້ລົມຂຶ້ນໃນວັນທີ 9/11 ເມື່ອການປະທັບຕາຂອງຫນັງແສນສື່ມືນສື່ພັນ ແລະການພິພາກສາຄົນມີຊີວິດໄດ້ລົມຂຶ້ນ.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າສັບພະສິ່ງທັງປວງກຳລັງເຜົາມອງຢ່າງເຂັ້ມຂົ້ນ ແລະເພັງຄວາມຄົດຂອງຕົນໄປສູ່ວິກິດການທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ. ບາບທັງຫຼາຍຂອງອິສະຣາເອນຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປສູ່ການພິພາກສາກ່ອນ. ບາບທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງຖືກສາລະພາບຢູ່ທີ່ສະຖານນະມັດສະການ, ແລ້ວພຣະລາຊະກິດນັ້ນຈຶ່ງຈະເຄື່ອນຕົ້ນໄປ. ມັນຈະຕ້ອງຖືກເຮັດໃນບັດນີ້. ຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກຈະຮ້ອງວ່າ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງຊົງລະຖົມຂ້ານ້ອຍ?”

“ຝົນປາຍລະດູກຳລັງຈະມາເຖິງຜູ້ທີ່ບໍ່ລໍຖ້າ—ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ ທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບມັນເໝືອນດັ່ງແຕ່ກ່ອນ.”

“ເມື່ອທູດສະຫວັນທັງສີ່ປ່ອຍມື, ພຣະຄຣິດຈະສະຖາປະນາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຝົນລະດູຫຼັງ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ກຳລັງເຮັດທຸກສິ່ງຕາມກຳລັງທີ່ຕົນຈະເຮັດໄດ້. ພຣະຄຣິດຈະຊົງຊ່ວຍເຮົາ. ທຸກຄົນສາມາດເປັນຜູ້ມີໃຈໃດໆພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຜ່ານພຣະໄລຫົດຂອງພຣະເຢຊູ ສະຫວັນທັງສີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນພາລະກິດນີ້. ບັນດາທູດສະຫວັນກໍມີຄວາມສົນໃຈເຊັ່ນກັນ.” Spalding and Magan, 3.

ລົມທັງສີ່ໃນພຣະນິມົດນັ້ນ

ອີຊາຍາກໄດ້ນຳສະເໜີໃຊ້ນັ້ນກັນວ່າເປັນລົມແຮງກ້າທີ່ໄດ້ຖືກຢັບຢັ້ງໄວ້ໃນວັນແຫ່ງລົມຕາເວັນອອກ, ເໝືອນດັ່ງລົມແຫ່ງການຂັດແຍ່ງທັງສີ່ໃນພຣະນິມົດທີ່ຖືກຍຶດໄວ້ໂດຍທູດສະຫວັນສີ່ອົງ. ລົມທັງສີ່ນັ້ນ ຖືກຊັບອັກໂດຍລົດສະເຕີໄວ້ທົ່ວເປັນ “ມ້າທີ່ໄກດຮ້າຍ ຊອກຫາທາງຫຼຸດພົ້ນ” ນຳມາຊົງ “ຄວາມຕາຍແລະຄວາມພິນາດ.” ລົມທັງສີ່ນີ້ຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນໃນ 9/11, ແລ້ວທະວີຄວາມຮຸນແຮງຂຶ້ນຢ່າງຫຼາຍໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຈາກນັ້ນຈຶ່ງຖືກປ່ອຍຢ່າງຕັ້ງເໝືອເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດໄດ້ບໍ່ດົນ.

ຖືກປ່ອຍ ແລະ ຖືກຢັບຢັ້ງ

ແກ້ວແຫວນທິຈັດ, ຊຶ່ງກໍເປັນວິບັດຄັ້ງທີສາມດ້ວຍ,
ຊຶ່ງປະກາດການເຮັດໃຫ້ຄວາມລັກລັບຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດນັ້ນ, ໄດ້ຖືກເປົ້າຂຶ້ນຢ່າງພະຍາກອນໃນເຫດການ
9/11 ເມື່ອອິສລາມຖືກປ່ອຍອອກ ແລະຕໍ່ມາກໍຖືກຄວບຄຸມໄວ້ຢ່າງພະຍາກອນໂດຍ George W. Bush ຫຼັງ
9/11. ຮາກ, ມານດາຂອງອິສລາມ, ຄືມານດາຂອງອິດຊະມາເອນ,
ເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງການຍັບຢັ້ງແລະການປ່ອຍອອກ.
ນາງຖືກຊາຮາປ່ອຍໃຫ້ໄປຮ່ວມເພດເພື່ອໃຫ້ກຳເນີດບຸດກັບອັບຮາຮາມຕາມການຈັດການຂອງຊາຮາ,
ແລ້ວຕໍ່ມາເນື່ອງຈາກຄວາມຫງິຫວງ ນາງກໍຖືກຊາຮາຍັບຢັ້ງໄວ້, ຈົນເຮັດໃຫ້ຮາກາແລ່ນໜີໄປ,
ຈົນກວ່າທູດສະຫວັນຈະຍັບຢັ້ງຮາກາໄວ້ຈາກການແລ່ນໜີ ແລະບອກໃຫ້ນາງກັບຄືນ. ຫຼັງຈາກອີຊາກເກີດແລ້ວ,
ຄວາມຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງຮາກາກັບຊາຮາກໍຍັງດຳເນີນຕໍ່ໄປ ຈົນອັບຮາຮາມໄດ້ຂັບໄລ່ຍິງທາດນັ້ນອອກໄປ,
ອັນເປັນການວາງການຍັບຢັ້ງອີກຄັ້ງໃນທົ່ວນາງ.

ທູດສະຫວັນສື່ງຂອງອິດສະລາມໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກໃນຕອນເລີມຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດ
ປີ ແລະ ສິບຫ້າມື້ໃນພຣະນິມິດ ບົດ 9 ຂໍ້ 15 ແລະ ຕໍ່ມາພວກເຂົາຖືກຍັບຢັ້ງໄວ້ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840.

ແລະທູດສະຫວັນອົງທີຫົກໄດ້ເປົ້າແກ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງໜັງມາຈາກເຂົາທັງສີ່ຂອງແທ່ນບູຊາຄຳ
ຊົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ, ກ່າວແກ່ທູດສະຫວັນອົງທີຫົກຜູ້ທີ່ມີເດຣນນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງປ່ອຍທູດສະຫວັນທັງສີ່ອົງ
ທີ່ຖືກຜຸກມັດໄວ້ທິດແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຢູ່ເຟຣຕີສ.” ແລະທູດສະຫວັນທັງສີ່ອົງນັ້ນກໍຖືກປ່ອຍ,
ຜູ້ຊຶ້ງໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ສຳລັບໜັງໂມງ, ໜັງວັນ, ໜັງເດືອນ, ແລະໜັງປີ,
ເພື່ອຈະຂ້າມະນຸດໃຫ້ໄດ້ໜັງສ່ວນສາມ. ພຣະນິມິດ 9:13–15.

ຫຼັງຈາກອິສລາມແຫ່ງວິບັດຄັ້ງທີສາມໄດ້ຖືກປ່ອຍອອກມາໂຈມຕີໃນເຫດການ 9/11, George W. Bush
ໄດ້ລົງເລີມສົງຄາມທົ່ວໂລກຂອງທ່ານຕໍ່ຕ້ານການກຳການຮ້າຍ ແລະໄດ້ວາງຂໍ້ຈຳກັດໄວ້ເທິງອິສລາມ. ການກ່າວເຖິງ
Ishmael ເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຜູ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງອິສລາມ, ລະບຸວ່າລູກຫຼານຂອງ Ishmael ຈະຕໍ່ຕ້ານທຸກຄົນ
ແລະທຸກຄົນກໍຈະຕໍ່ຕ້ານພວກເຂົາ.

ແລະທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ນາງວ່າ, ຈົ່ງເບີ້, ເຈົ້າກຳລັງຖືພາ
ແລະຈະໃຫ້ກຳເນີດບຸດຊາຍຄົນໜຶ່ງ, ແລະຈະເອີ້ນນາມຂອງເຂົາວ່າ ອິດຊະມາເອນ;
ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄວາມທຸກລຳບາກຂອງເຈົ້າ. ແລະເຂົາຈະເປັນຄົນບຳ;
ມືຂອງເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານທຸກຄົນ, ແລະມືຂອງທຸກຄົນຈະຕໍ່ຕ້ານເຂົາ;
ແລະເຂົາຈະອາໄສຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກພົນອັງກິດຂອງເຂົາ. ປະຖົມມະການ 16:11, 12.

ອິດສະລາມແມ່ນອຳນາດໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງໂລກທີ່ “ມືຂອງທຸກຄົນ” ຈະຕໍ່ຕ້ານມັນ,
ແລະອິດສະລາມກໍຈະຕໍ່ຕ້ານທຸກຄົນ, ດັ່ງທີ່ກຳລັງສຳເລັດຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນປັດຈຸບັນນີ້.
ພາລະກົດສະເພາະຂອງອິດສະລາມໃນຖານະສັນຍາລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແມ່ນເພື່ອນຳມາຊຶ້ງສົງຄາມໂລກ.
ຫົວຂໍ້ນີ້ໄດ້ຮັບການຍືນຍັນໂດຍເລື່ອງລາວຂອງເອລຢາ, ໃຢຮັນຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ ແລະຖືກສະແດງໄວ້ເປັນ
“ຄວາມໂກດເຄື່ອງຂອງບັນດາປະຊາຊາດ” ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ.

“ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກນັ້ນ, ທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ທີ່ນີ້
ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງເວລາທີ່ໄຟຟ້າບັດຕ່າງໆຈະເລີ່ມຖືກເທລົງມາ,
ແຕ່ໝາຍເຖິງຊ່ວງເວລາສັ້ນໆກ່ອນທີ່ມັນຈະຖືກເທລົງມາ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະຄຣິດຍັງຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.
ໃນເວລານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພາລະກົດແຫ່ງຄວາມລອດກຳລັງຈະປົດລົງ,
ຄວາມທຸກລຳບາກຈະເກີດຂຶ້ນເທິງໂລກ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະໂກດຮ້າຍ,
ແຕ່ຈະຖືກຍັບຢັ້ງໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດຂວາງພາລະກົດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ໃນເວລານັ້ນ ‘ຜົນປາຍລະດູ’
ຫຼືຄວາມຊຸ່ມຊື່ນພົ້ນຈາກພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຈະມາເພື່ອປະທານລົດເດດໃຫ້ແກ່ສຽງອັນດັງກ້ອງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ,

ແລະຕຽມພວກທ່າມະສົດໃຫ້ຍືນຍົງໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພະພິດເຈດຕະນາສຸດທ້າຍຈະຖືກເທລົງມາ." Early Writings, 85.

ໃນ "ວັນເວລາ" ເມື່ອຜົນປາຍລະດູກຳລັງຕົກລົງ, ພຣະຄຣິດຊົງສະຖາປະນາອານາຈັກແຫ່ງພຣະສິຂອງພຣະອົງ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນພຣະທຳດານເດືອນ.

ແລະໃນສະໄໝຂອງບັນດາກະສັດເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນຈະສະຖາປະນາອານາຈັກໜຶ່ງຂຶ້ນ ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍເປັນນິດ; ແລະອານາຈັກນັ້ນຈະບໍ່ຕົກໄປເປັນຂອງຊົນຊາດອື່ນ, ແຕ່ມັນຈະບົດຂະຍືແລະຜະຫລາຍອານາຈັກທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ ແລະມັນຈະຕັ້ງຢູ່ເປັນນິດ. ດານເດືອນ 2:44.

ໃນ "ວັນເວລາ" ເມື່ອພຣະຄຣິດສະຖາປະນາອານາຈັກແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນ "ມົງກຸດ" ແຫ່ງສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະຄຣິດ ຖືກນຳມາປຽບທຽບກັບຄົນຂີ້ເມົາທີ່ສວມ "ມົງກຸດ" ແຫ່ງຄວາມຈອງຫອງ. "ນິມິດ" ຂອງຮາບາກຸກ ທີ່ຕ້ອງຖືກຂຽນໄວ້ ແລະເຮັດໃຫ້ແຈ້ງເທິງ "ແຜ່ນ" ນັ້ນ ສະແດງຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເຖິງຄຳພະຍານທາງປະຫວັດສາດຂອງຄວາມຈິງພື້ນຖານແຫ່ງອັດເວນຕີສົມ. ໃນຄຳພະຍານຂອງຮາບາກຸກ ຄົນສອງຈຳພວກຂອງໂຢເອນ ຄົບວ່າ "ຄວາມຈອງຫອງ" ຫຼື "ສະຫງ່າຣາສີ" ຖືກນຳສະເໜີເປັນຄົນຈຳພວກໜຶ່ງທີ່ເປັນ—ຖືກນັບວ່າຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ ຫຼືເປັນ—ຜູ້ທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຄວາມຈອງຫອງ. ຂໍ້ທີ່ສືຂອງບົດທີ່ສອງກ່າວເຖິງຄົນສອງຈຳພວກນີ້ ແລະພວກເຂົາກໍ່ຂະໜານກັນກັບຕົວຢ່າງຄວາມສັກສິດຂອງພວກຟາຣີສີ ແລະຄົນເກັບພາສີ. ຄົນເກັບພາສີໄດ້ກັບໄປເຮືອນຂອງຕົນໂດຍຖືກນັບວ່າຊອບທຳ ແລະ "ຈິດວິນຍານ" ຂອງພວກຟາຣີສີ "ບໍ່ຊື່ຕົງ" ເພາະວ່າມັນ "ຖືກຍົກຂຶ້ນ".

ຈົ່ງເບິ່ງແມ, ຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ທ່ຽງຕົງຢູ່ໃນຕົນເຂົາ; ແຕ່ຜູ້ຊອບທຳຈະດຳລົງຊີວິດໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ. ຮາບາກຸກ 2:4.

ໃນຂໍ້ຖັດໄປ ຮາບາກຸກໄດ້ລະບຸວ່າພວກທີ່ມີໃຈຍົກຕົນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຈອງຫອງນັ້ນແມ່ນຄົນເມົາ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຊື່ອມໂຍງຄົນເມົາຂອງເອຊາຢາ ແລະ ຂອງຮາບາກຸກ ເຂົ້າກັບ "ຄວາມຈອງຫອງ."

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເພາະວ່າເຂົາລ່ວງລະເມີດໂດຍເຫຼືອກະງຸນ, ເຂົາເປັນຄົນຈອງຫອງ ແລະບໍ່ຢູ່ນັ້ງໃນບ້ານ; ຜູ້ຊຶ້ງຂະຫຍາຍຄວາມປາຖະໜາຂອງຕົນໃຫ້ກວ້າງອອກດັ່ງແດນຄົນຕາຍ, ແລະເປັນດັ່ງຄວາມຕາຍ, ແລະບໍ່ອາດອື່ນພໍໄດ້; ແຕ່ຮວບຮວມບັນດາປະຊາຊາດທັງໝົດໄວ້ໃຫ້ຕົນ ແລະສະສົມຊົນທັງປວງໄວ້ໃຫ້ຕົນ. ຮາບາກຸກ 2:5.

ຄວນຈົດຈຳໄວ້ວ່າ ຂໍ້ພຣະຄຳເຫຼົ່ານີ້ໃນພຣະທຳຮາບາກຸກ ບໍ່ໄດ້ສຳເລັດພຽງແຕ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມົນເລໂຣດໂທກິນນີ້, ແຕ່ການສຳເລັດຂອງມັນຍັງເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ທັງ Ellen White ແລະບັນດາຜູ້ບຸກເບີກໃນຍຸກຕົ້ນຂອງອັດເວນຕີສີໄດ້ກ່າວເຖິງຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນຂໍ້ທີ່ສືຂອງປະຫວັດສາດມົນເລໂຣດ ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ອິດທິພົນຜ່ານວິກິດແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ຊຶ່ງໄດ້ໝາຍທັງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ ແລະການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງ ອັນປະກາດການລົ້ມລົງຂອງບາບີລອນ. ພວກມົນເລໂຣດເຂົ້າໃຈພາຍໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນວ່າ ປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມ ຜູ້ຊຶ້ງໃນທາງປະຫວັດສາດເຄືອເປັນພວກໂປຣແຕສຕັງ ໄດ້ກ້າຍເປັນບັນດາບຸດສາວຂອງບາບີລອນ. ພວກໂປຣແຕສຕັງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນພວກໂປຣແຕສຕັງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງຊາດສີ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ເພາະພວກເຂົາມີ "ນາມ" ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກທັງຂອງລັກສະນະ ແລະຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແຕ່ພວກເຂົາຕາຍແລ້ວ.

ແລະຈົງຂຽນເຖິງທູດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງຊາດສີວາ;
ພຣະອົງຜູ້ຊົງມີພຣະວິນຍານທັງເຈດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະດາວທັງເຈດີ, ຕັດດັງນີວາ;
ເຮົາຮູ້ຈັກກິດຈະການຂອງເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າມີຊື່ວ່າເຈົ້າມີຊື່ວິດຢູ່, ແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວເຈົ້າຕາຍແລ້ວ. ພຣະນິມິດ 3:1

ໃນຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບໃນປີ 1844 ທີ່ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນໃນວັນທີ 19 ເມສາ

ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22

ຕຸລາ—ບັນດາຜູ້ທີ່ສອບຜ່ານໃນຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຈອງຫອງ,

ແລະຖ້າຫາກພວກເຮົາພຽງແຕ່ອ່ານຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ຕາມຫຼັງຂໍ້ທີ່ຫ້າ,

ລັກສະນະແຫ່ງຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດກໍຖືກສະແດງໄວ້ທີ່ນັ້ນ ດ້ວຍພາບປະກອບຂອງຄວາມອອດອ້າງ

ແລະການຍົກຕົນເອງຂອງສັນຕະປາປາ. ມັນສິ້ນສຸດລົງໃນຂໍ້ທີ່ຊາວ ທີ່ໄດ້ປະກາດວ່າ

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານອັນບໍ່ລົ້ມສຸດຂອງພຣະອົງ;

ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນສະງົບຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ.

ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານອັນບໍ່ລົ້ມສຸດຂອງພຣະອົງ;

ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດນັ້ນສະງົບຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ຮາບາກຸກ 2:20

ຂໍ້ທີ່ສອງໃນພຣະທຳຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ ຊຶ່ງອອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນວັນທີ 19 ເມສາ 1844

ແລະບົດນັ້ນສິ້ນສຸດລົງໃນຂໍ້ທີ່ຊາວ, ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດຢ່າງຊັດເຈນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844

ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ.

ການສະເດັດມາສືບປະການໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 (ເສັ້ນຕໍ່ເສັ້ນ)

"ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະມະຫາປະໂຮຫິດຂອງພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ສະຖານທີ່ບໍ່ລົ້ມສຸດທີ່ສຸດ

ເພື່ອການຊຳລະສະຖານບໍ່ລົ້ມສຸດ ດັ່ງທີ່ຖືກກຳນົດສະເໜີໄວ້ໃນ ດານເໂອນ 8:14;

ການສະເດັດມາຂອງບຸດແຫ່ງມະນຸດເຂົ້າຫາຜູ້ຊົງພຣະຊົນນິລັນດອນ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດສະເໜີໄວ້ໃນ

ດານເໂອນ 7:13; ແລະການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສູ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ

ຊຶ່ງຖືກພະຍາກອນໄວ້ໃດຍ ມາລາກີນັ້ນ ເປັນຄຳບັນຍາຍຂອງເຫດການດຽວກັນ;

ແລະສົງຄວາມຢັ້ງຖືກເປັນພາບແທນໂດຍການມາຂອງເຈົ້າບ່າວສູ່ງານມັງຄຸນ

ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ໃນ ມັດທາຍ 25." The Great Controversy, 426.

ຂໍ້ທີ່ສາມແລະຂໍ້ທີ່ສີ່ໄດ້ຊື້ບອກເຖິງສອງຈຳພວກທີ່ຖືກກຳນົດຂຶ້ນໃນກະບວນການທົດສອບຂອງຂໍ້ທີ່ສອງ

ຕໍ່ເນື່ອງໄປຈົນຮອດຂໍ້ທີ່ຊາວ, ຄືກະບວນການທົດສອບຈາກວັນທີ 19 ເມສາ 1844 ເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ຂໍ້ທີ່ສີ່ເຖິງຂໍ້ທີ່ສິບເກົ້າແມ່ນກ່າວເຖິງອຳນາດສັນຕະປາປາ ຍົກເວັ້ນຂໍ້ທີ່ສິບສີ່

ຊຶ່ງກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດທີ່ຕິດຕາມຫຼັງການສະເດັດລົງມາຂອງທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 18

ໃນເຫດການ 9/11.

ເພາະວ່າແຜ່ນດິນໂລກຈະຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະຢາເວ ດັ່ງນ້ຳທີ່ປົກຄຸມທະເລ.

ຮາບາກຸກ 2:14.

ໃນຂະບວນການທົດສອບຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite

ໄດ້ເກີດມີຜູ້ນະມັດສະການສອງພວກ ແລະຕໍ່ມາກໍໄດ້ສະແດງຕົນອອກໃນວິກິດການຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ລັກສະນະຂອງຄົນອະທຳໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນແມ່ນລັກສະນະຂອງອຳນາດ papacy,

ແລະໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນ ບັນດາ Millerites

ຜູ້ສັດຊື່ໄດ້ມາປະກາດຢ່າງສອດຄ່ອງກັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງວ່າ ຄຣິດຈັກ Protestant

ໄດ້ກ້າຍເປັນບັນດາບຸດສາວຂອງໂຣມ ເນື່ອງຈາກການປະຕິເສດຂ່າວສານ Millerite ຂອງພວກເຂົາ.

ຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ໄດ້ຄ່ອຍໆຄວບຄືມອອກລະຫວ່າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 19 ເມສາ ແລະຈຸດສິ້ນສຸດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ ແມ່ນບ່ອນທີ່ລັກສະນະຖືກເປີດເຜີຍ
ບໍ່ວ່າເປັນດັ່ງຜູ້ດຶມເຫຼືອຂອງບາບີໂລນຢ່າງຈອງຫອງດັ່ງທີ່ບັນຊັດຊາໄດ້ເປັນ
ຫຼືເປັນຜູ້ທີ່ດຶງດູດການເຮັດການໜ້າເບນຊັດຊາ ໄດ້ຖືກນັບວ່າຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.
ຂໍ້ຂັດແຍ່ງນັ້ນແມ່ນບ່ອນທີ່ລະຄອນໄດ້ຄົວຄືຄຳຍອກ ອັນເປັນການບຸກໂລກໃຫ້ຕົນຂຶ້ນສູ່ຄວາມເປັນຈິງນິລັນດອ
ນທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ.
ພາບພົ້ນຫຼັງຂອງຜູ້ມາຕົງກັນຂ້າມກັບຜູ້ຖືກນັບວ່າຊອບທຳ
ຖືກວາງໄວ້ພາຍໃນບົດຂອງການໄຕ້ແຍ່ງທີ່ວ່າໂລກໄດ້ຖືກໃຫ້ແຈ້ງແກ່ບັນຫາຕ່າງໆແນວໃດ,
“ເພາະແຜ່ນດິນໂລກຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ຖືກພຣະສົອຂອງພຣະເຢໂຫວາ ດັ່ງນ້ຳທີ່ປົກຄຸມທະເລ.”
ການໃຫ້ແຈ້ງນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນ 9/11.

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນ Habakkuk ບົດທີສອງ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນໃນວັນທີ October 22, 1844.
ການນັ້ນໄດ້ກົດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດໄວ້ໃນຖານະ Palmoni ໃນຂໍ້ທີສິບສີ່ຂອງ
Daniel ແບດ ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

ພາລໂມນີ

ໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ຈັດຕາມປະຕິທິນພຣະຄຳພີ, ຊຶ່ງໃນປີ 1844 ຕົງກັບວັນທີຊາວສອງຂອງເດືອນທີສິບ,
ພຣະທຳ Habakkuk 2:20 ໄດ້ສຳເລັດ, ແລະຕົວເລກເຊິ່ງສັນຍາລັກ “220” ສາມາດເຫັນໄດ້ໃນ ‘ບົດແລະຂໍ້’
ທີ່ບົງຄຸກນັ້ນແບ່ງແຕ່ງຍຸກສະໄໝໃນພຣະກິດຂອງພຣະຄຣິດໃນພຣະວິຫານສະຫວັນ.
ລັກສະນະຜ່າຍຄຳພະຍາກອນປະການໜຶ່ງຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ ຄືວ່າ
ພວກເຂົາເປັນບຸກຄົນຜູ້ຕິດຕາມລູກແກະໄປທຸກແຫ່ງທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ. ການຕິດຕາມພຣະຄຣິດ
ໝາຍເຖິງການຕິດຕາມພຣະອົງໃນພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ.

ໃນພຣະວາຈາຂອງພຣະອົງ, ຈຳນວນ “220”

ເປັນສັນຍາລັກແທນການປະສົມປະສານຂອງພຣະລັກສະນະເທວະພາບແລະມະນຸດສະພາບ, ແລະພຣະກິດທີ່ພຣະ
ຄຣິດຊົງເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ່ນັ້ນກໍ່ພຣະກິດແຫ່ງການນຳເທວະພາບຂອງພຣະອົງມາປະສົມກັບມະນຸດສະພາບ.
ໃນປີ 1844 ໃນວັນທີຊາວສອງຂອງເດືອນທີສິບ, ຫຼືໃນຄວາມໝາຍເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກ ຊາວສອງຄຸນສົມເທົ່າກັບ
“220” (22 X 10 = 220) ຫຼືອາດຈະເວົ້າວ່າ, ໃນວັນທີ່ນັ້ນເອງທີ່ໃນທາງສັນຍາລັກເທົ່າກັບ “220,” ຮາບາກຸກ
“2:20” ໄດ້ສຳເລັດເປັນຈິງ ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງຍ້າຍຈາກບ່ອນບໍລິສຸດໄປສູ່ບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດ
ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການພິພາກສາສົບສວນ.

ພາລໂມນີ, ພຣະອົງຜູ້ເປັນຈຳນວນອັນອັດສະຈັນ ຍືນຍົງພາຍໃນ “ຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ”
ອັນເປັນເສົາຫຼັກກາງຂອງລັດທິເອດເວນຕິສ ແລະ ຊາວເອດເວນຕິສສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຮູ້ຄວາມຈິງນັ້ນເລີຍ.

“ພຣະຄຳພີຂໍ້ທີ່ເໝືອນກວ່າຂ້ອນໃດທັງປວງ ໄດ້ເປັນທັງຮາກຖານ ແລະ
ເສົາຄຳກາງຂອງຄວາມເຊື່ອແຫ່ງການສະເດັດມາ ຄືຄຳປະກາດທີ່ວ່າ, ‘ເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ;
ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດນັ້ນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ.’ [Daniel 8:14.]” The Great Controversy, 409.

ດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13 ແລະ 14 ສະແດງເຖິງຄຳຖາມໜຶ່ງໃນຂໍ້ 13 ທີ່ຕາມມາດ້ວຍຄຳຕອບໃນຂໍ້ 14.
ຄຳພາສາເຮັບເຮີ Palmoni ໄດ້ຖືກແປວ່າ “ນັກບຸນຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນ” ໃນຂໍ້ 13,
ແລະນາມສະເພາະນັ້ນຂອງພຣະຄຣິດມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ນັບອັນມະຫັດສະຈັນ ຫຼືຜູ້ນັບຄວາມລັບ.

ເມື່ອ Ellen White ຊື່ອກວ່າ ຂໍ້ທີສິບສີ່ເປັນເສົາຫຼັກກາງແລະຮາກຖານຂອງ Adventism,
ນາງໄດ້ວາງນ້ຳໜັກອັນຊົງພະລັງຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເທິງຄຳຖາມແລະຄຳຕອບຂອງສອງຂັ້ນ

ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະຄຣິດໃນຖານະເປັນພຣະອົງຜູ້ນັບອັນອັດສະຈັນ ຕ້ອງເປັນຈຸດອ້າງອີງຫຼັກ. Sister White ໄດ້ເນັ້ນຢ່າງຊັດເຈນຄວາມສຳຄັນຂອງການມອງເຫັນພຣະຄຣິດເປັນຄວາມຈິງໃຈກາງຂອງຂໍ້ພຣະຄຳພີໃດໜຶ່ງ, ແລະໃນຂໍ້ທີ່ສຳຄັນແລະສຳຄັນນັ້ນ ມີການປາກົດໂດຍກົງຂອງພຣະຄຣິດ—“ນັກບຸນຄົນໜຶ່ງນັ້ນ,”—ຜູ້ຊຶ້ງແມ່ນ Palmoni.

ເມື່ອອາດເວັນຕົສົມໄດ້ປະຕິເສດ “ເຈດີເທືອ” ໃນພຣະທຳເລວີ ບົດ 26 ໃນປີ 1863, ພວກເຂົາໄດ້ປັດຕາຂອງຕົນຕໍ່ບາລໂມນີ, ເພາະວ່າໂຄງສ້າງແຫ່ງຄຳຖາມແລະຄຳຕອບນັ້ນຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງ “ເຈດີເທືອ” ຂອງໂມເຊ ແລະ “ສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ” ຂອງດານເອນ. ຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນລະຫວ່າງ “ເຈດີເທືອ” ຂອງໂມເຊ ຫຼື ສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວປີ ແລະ “ສອງພັນສາມຮ້ອຍແລງແລະເຊົ້າ” ຂອງດານເອນ ຫຼື ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໂດຍເວລາ, ຊຶ່ງຖືກແທນຄຳໂດຍຕົວເລກ, ແລະພຣະຜູ້ຊົງນັບອັນມະຫັດສະຈັນກໍຢູ່ໃນໃຈກາງຂອງຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ ຊຶ່ງເປັນເສົ້າຫຼັກກາງຂອງອາດເວັນຕົສົມ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ອາດເຄີຍອ່ານບົດຂຽນຂອງໂຈເຊຟ໌ສ ອາດຈະຈຳການໃຫ້ເຫດຜົນອັນມີລຳດັບຂອງລາວ ທີ່ຊີ້ບອກເຖິງສອງສົງຄົມໃນພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງ. ສົງໜຶ່ງຄືພາສາເຮັບເຮີ ແລະອີກສົງໜຶ່ງຄືໂຄວລາທິສາມາດວັດແທກໄດ້, ຊຶ່ງຕໍ່ເນື່ອງກັນແລ້ວຍ່ອມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄະນິດສາດ.

ຂໍ້ສຳຄັນຕັ້ງຄຳຖາມວ່າ “ອີກດົນປານໃດ?” ຂັ້ນຕໍ່ໄດ້ຖາມວ່າ “ເມື່ອໃດ,” ແຕ່ຖາມວ່າ “ອີກດົນປານໃດ?” ການຈະເຂົ້າໃຈໃຫ້ຖືກຕ້ອງນັ້ນ ເປັນເລື່ອງສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງວ່າ ຄຳຖາມນັ້ນກ່ຽວກັບຊ່ວງເວລາ (ອີກດົນປານໃດ?) ຫຼືກ່ຽວກັບຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ (ເມື່ອໃດ?) ຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມໃນຂໍ້ສຳຄັນ ອາດເປັນການຊີ້ບອກເຖິງຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ ຫຼືຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ແລະອາດຈະເປັນທັງສອງຢ່າງ, ແຕ່ບໍ່ວ່າຄຳຕອບນັ້ນຈະເປັນແນວໃດ ມັນຈະເປັນຕ້ອງຖືກຈັດວາງໄວ້ພາຍໃນບໍລິບົດຂອງຄຳຖາມໃນຂໍ້ສຳຄັນ. ການແບ່ງແຍກພຣະວັດຈະນະໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຫຼືກ່າວອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ການເຂົ້າໃຈຄຳຕອບຂອງຂໍ້ສຳຄັນໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ຈຳເປັນຕ້ອງອາໄສຄວາມເຂົ້າໃຈບໍລິບົດຂອງຄຳຖາມໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ມັນແມ່ນ “ເມື່ອໃດ” ຫຼື “ຈາກນັ້ນ?”

ພວກເຂົາຂອງເອຟຣາອິມສອນຢ່າງຄຸມເຄືອວ່າ ຂໍ້ທີ່ສຳຄັນກ່ຽວລະບຸຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ ຊຶ່ງພວກເຂົາລະບຸວ່າແມ່ນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະເມື່ອພວກເຂົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍອາດຈະອ້າງເຖິງຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກເຮົາຫາກໄດ້ອ້າງມາຈາກ The Great Controversy, ແຕ່ພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ ແລະບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ. ຄຳຖາມວ່າ “ດົນປານໃດ” ກ່ຽວລະບຸໄລຍະເວລາ ບໍ່ແມ່ນຈຸດໜຶ່ງໃນເວລາ. ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນໄລຍະເວລາແຫ່ງການພິພາກສາຕ່ຳສອນ, ແລະຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບພະລະກິດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວປະເສດອັນເປັນນິດ ແລະມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍຍິ່ງກວ່າພຽງແຕ່ວັນທີ່ມີນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ.

ໄວຍາກອນພາສາເຮັບເຮີນັ້ນແຈ້ງຊັດ, ແລະຄວາມໝາຍອັນດຽວກັນນັ້ນໄດ້ຖືກແປໄວ້ໃນສະບັບ King James Version. ບໍ່ພຽງແຕ່ໄວຍາກອນໄດ້ຈັດວາງຄຳຖາມນັ້ນໄວ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດໃນບໍລິບົດຂອງໄລຍະເວລາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄຳຖາມ “ດົນປານໃດ” ຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີອີກດ້ວຍ. ສາມາດພິສູດໄດ້ໂດຍອາໄສພະຍານຫຼາຍປະການວ່າ ຄຳຖາມ “ດົນປານໃດ” ໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ ແທນປະຫວັດສາດຈາກ 9/11 ໄປຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ເບື້ອງຕົ້ນ ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາສັນຍາລັກຂອງ “ດົນປານໃດ” ກ່ອນ ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະກັບໄປຫາ Palmoni ແລະ Joel.

ດົນປານໃດ? ອີຊາຢາ ຫົກ

ໃນ ອົດສະຢາ ບົດທີ 6 ຂໍ້ 3 ບັນດາທູດສະຫວັນໄດ້ປະກາດວ່າ ແຜ່ນດິນໂລກຕັ້ງແຕ່ໄປດ້ວຍພຣະສົຣີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະອົງໜຶ່ງໄດ້ຮ້ອງເຖິງອົງອົງໜຶ່ງ ແລະກ່າວວ່າ, “ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ ຄືພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາ; ແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນຕັ້ງໄປດ້ວຍພຣະສິດຂອງພຣະອົງ.” ເອຊາຍາ 6:3

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ເຊື່ອມໂຍງການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມິດ ບົດ 18 ກັບທູດສະຫວັນໃນຂໍ້ 3.

“ເມື່ອພວກເຂົາ [ບັນດາທູດສະຫວັນ] ເຫັນອະນາຄົດ, ເມື່ອໂລກທັງໝົດຈະຕັ້ງໄປດ້ວຍພຣະສະຫງ່າລາສີຂອງພຣະອົງ, ບົດເພງແຫ່ງການສັນລະເສີນອັນມີໄຊຊະນະກວ້າງສະຫວັນຈາກອົງໜຶ່ງໄປຫາອົງໜຶ່ງເປັນທ່ານອາທິດໄພເພາະວ່າ, ‘ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນຈອມໂຍທາ.’” Review and Herald, December 22, 1896.

ອີຊາຍາຢູ່ໃນ 9/11 ແລະລາວຖາມວ່າ “ດົນພຽງໃດ” ທີ່ລາວຈະຕ້ອງປະກາດຂ່າວສານຂອງ 9/11 ແກ່ປະຊາຊົນລາໂອດຕິກຍຸດຊັບປາຖະໜາຈະເຫັນ ຫຼືໄດ້ຍິນ. ລາວໄດ້ຮັບຄໍາບອກວ່າ ລາວຈະຕ້ອງອົດທົນສືບຕໍ່ໄປຈົນກວ່າບັນດາເມືອງຈະຖືກທຳລາຍລົງ, ແລະການທຳລາຍບັນດາເມືອງນັ້ນ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ເມື່ອການຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະດັບຊາດ ຖືກຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດໃນລະດັບຊາດ.

ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຸນວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈະດົນບານໃດ? ແລະພຣະອົງຕອບວ່າ, ຈົນກວ່ານະຄອນທັງຫລາຍຈະຖືກທຳລາຍຈົນບໍ່ມີຜູ້ອາໄສ, ແລະເຮືອນທັງຫລາຍຈະບໍ່ມີມະນຸດຢູ່, ແລະແຜ່ນດິນຈະກາຍເປັນທຶດຮ້າງເບົາຢ່າງສົນເຊີງ, ແລະພຣະເຢໂຫວາຈະຊົງຍ້າຍມະນຸດອອກໄປໄກ, ແລະຈະມີການຖືມືຮ້າງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຢູ່ກາງແຜ່ນດິນ. ແຕ່ຍັງຈະມີສິ່ງວິໄນໃນນັ້ນ, ແລະມັນຈະກັບຄືນມາ, ແລະຈະຖືກກິນເສຍ; ດັ່ງຕົ້ນເທອຣົວ ແລະດັ່ງຕົ້ນໂອກ, ທີ່ເຮົາແທ້ຂອງມັນຍັງຢູ່ໃນມັນ ເມື່ອມັນຫລົ້ນໃບອອກໄປ: ດັ່ງນັ້ນ ເຊື້ອສາຍອັນບໍລິສຸດຈະເປັນແກ່ນແທ້ຂອງມັນ. ເອຊາຍາ 6:11–13.

ໃນເວລາ 9/11, ເມື່ອໂລກໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງດ້ວຍພຣະສິດຂອງພຣະເຈົ້າ ອີຊາຍາໄດ້ຮັບການຊົງເລີ່ມໃຫ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານຜົນປາຍ ແລະທ່ານໄດ້ຖາມວ່າ “ດົນເທົ່າໃດ” ທ່ານຈຳເປັນຕ້ອງນຳສະເໜີຂ່າວສານແຫ່ງ 9/11 ແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ໃຈຂອງເຂົາອ້ວນໜາ? ຄໍາຕອບຄື “ຈົນກວ່າ” ກົດໝາຍວັນອາທິດຈະມາເຖິງ, ເມື່ອນັ້ນຈະມີ “ການປະຖົມຄັ້ງໃຫຍ່ຢູ່ທຳມະກາງແຜ່ນດິນ.” “ການປະຖົມຄັ້ງໃຫຍ່” ນັ້ນສຳເລັດລົງໂດຍອັດເວນຕິສລາວດິເຊຍ ຜູ້ທີ່ອີຊາຍາໃນບົດທີ່ລາວສອງ ໄດ້ນຳສະເໜີເປັນເຊັ່ນນາ.

ເບີ້ແມ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກວາດເຈົ້າໄປດ້ວຍການຈັບກຸມອັນຮຸນແຮງ, ແລະພຣະອົງຈະຫຼັ່ມເຈົ້າໄວ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຣະອົງຈະຫມຸນແລະໂຍນເຈົ້າຢ່າງຮຸນແຮງດັ່ງລູກບານເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອັນກວ້າງໃຫຍ່; ທີ່ນັ້ນເຈົ້າຈະຕາຍ, ແລະທີ່ນັ້ນລົດຮົບແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄວາມອັບອາຍແກ່ວົງວານແຫ່ງນາຍຂອງເຈົ້າ. ແລະເຮົາຈະຂັບໄລ່ເຈົ້າອອກຈາກຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າ, ແລະຈາກຖານະຂອງເຈົ້າ ເຂົາຈະດົງເຈົ້າລົງ. ອີຊາຍາ 22:17–19.

ອັດເວນຕິດແຫ່ງລາໂອດຕິເຊຍຈະລະຖົມຄວາມຈິງໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະໃນທີ່ນັ້ນພວກເຂົາ “ຖືກໂຄ່ນລົ້ມ” ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເປັນພາບແທນໄວ້ໃນ ດານເຮອນ ບົດ 11 ຂໍ້ 41.

ລາວຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດນັ້ນດ້ວຍ, ແລະຫຼາຍປະເທດຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ; ແຕ່ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຈະພົ້ນອອກຈາກມືຂອງລາວ, ຄືເອໂດມ, ໂມອາບ, ແລະພວກຫົວໜ້າແຫ່ງບຸດທັງຫຼາຍຂອງອັມໂມນ. ດານເຮອນ 11:41.

ເມື່ອອີຊາຍາຖາມວ່າ “ດົນບານໃດ,” ທ່ານໄດ້ຮັບຄໍາບອກໃຫ້ນຳສະເໜີຂ່າວສານນັ້ນແກ່ອັດເວນຕິສລາວຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ເມື່ອ

“ຄົນຈຳນວນຫຼາຍ” ໃນດານເຮອນ ບົດທີ 11 ຂໍ້ 41 ຈະຖືກ “ຄວ້າລົງ,” ເມື່ອພວກເຂົາປະຖົມວັນຊະບາໂຕ ແລະພຣະເຈົ້າ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າ ຕາມທຶກສະແດງໄວ້ໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ ບ່ອນທີ່ພຣະທຳທຸກເຫຼົ່ານີ້ໃນພຣະຄຳພິມພົບກັນແລະສົນສຸດລົງ ແລະບ່ອນທີ່ອີຊາຍາ 22 ກ່ຽວກັບເຊບນາຖືກໂຍນ “ຢ່າງຮຸນແຮງ” “ດັ່ງລູກບານເຂົ້າໄປໃນປະເທດອັນກວ້າງໃຫຍ່” ເມື່ອພວກເຂົາຖືກ “ຍ້າຍອອກ” ໄປ “ໄກຫ່າງ.”

ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຊຶ່ງຖືກແທນໄວ້ດ້ວຍ “ຫນຶ່ງສ່ວນສົບ” (ຊຶ່ງແມ່ນສ່ວນສົບຖອາຍ) “ຈະກັບຄືນ”; ຜູ້ທີ່ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນຖືກປຽບທຽບກັບຕົນໄມ້ທີ່ມີ “ແກ່ນແທ້” ຫຼັງເຫຼືອຢູ່ເມື່ອໃບໄມ້ຖືກສະບັດອອກ. “ໃບໄມ້” ເປັນຕົວແທນຂອງການປະກາດຕົນ ໃນສັນຍະລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ເມື່ອ Adventism ມາເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະຍອມຮັບວັນທຳອິດແຫ່ງອາທິດແທນວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາຈະສະບັດຖົມໃບໄມ້ແຫ່ງ “ການປະກາດຕົນ” ຂອງຕົນ ແລະຈະບໍ່ອ້າງຕົນອີກຕໍ່ໄປວ່າຍຶດຖືວັນຊະບາໂຕວັນທີຈັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

“ການສາບແລ້ງຕົນໝາກເດືອ ເປັນຄຳອຸປະມາທຶກກະທຳໃຫ້ເຫັນ. ຕົນໄມ້ທີ່ບໍ່ເກີດຜົນນັ້ນ ອວດອ້າງໃບອັນໜາແໜ້ນຂອງຕົນຢ່າງສະແດງຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຄຣິດ ເປັນສັນຍາລັກຂອງຊາດຢືດ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດປາຖະໜາຈະເຮັດໃຫ້ບັນດາສາວົກຂອງພຣະອົງເຫັນແຈ້ງເຖິງສາເຫດ ແລະ ຄວາມແນ່ນອນແຫ່ງຄວາມພິນາດຂອງອີສະຣາເອນ. ເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຄຸນລັກສະນະທາງສິນທຳໃຫ້ແກ່ຕົນໄມ້ນັ້ນ ແລະ ຊົງໃຫ້ມັນເປັນຜູ້ສຳແດງຄວາມຈິງແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ຊາວຢືດໄດ້ບຳກົດໂດດເດັ່ນແຍກອອກຈາກບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງ ໂດຍປະກາດຕົນວ່າຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມໂບດບານເປັນພິເສດຈາກພຣະອົງ ແລະ ພວກເຂົາອ້າງສິດໃນຄວາມຊອບທຳສູງກວ່າຊົນຊາດອື່ນໃດທັງໝົດ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເສື່ອມຊາມໄປເນື່ອງຈາກຄວາມຮັກໂລກ ແລະ ຄວາມໂລບໃນກຳໄລ. ພວກເຂົາໂອ້ອວດໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ເຖິງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນໜ້າໃຫ້ອັດຕະໂນມັດໄປໝົດ. ເໝືອນດັ່ງຕົນໄມ້ທີ່ບໍ່ເກີດຜົນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ແຜ່ກຽງກັນອັນອວດອ້າງຂອງຕົນຂຶ້ນສູງ ດູ່ອຸດົມສົມບູນໃນພາຍນອກ ແລະ ງົດງາມໃນສາຍຕາ ແຕ່ພວກເຂົາໃຫ້ “ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກໃບ.” ສາສະໜາຂອງຊາວຢືດ ພ້ອມດ້ວຍພຣະວິຫານອັນສະຫງ່າງາມ ແທ່ນບູຊາອັນສັກສິດ ປະໂລຫິດຜູ້ສວມມົງກຸດ ແລະ ພິກັກອັນໜ້າປະທັບໃຈ ນັ້ນແທ້ຈິງແລ້ວງາມພ້ອມໃນຮູບລັກພາຍນອກ ແຕ່ຄວາມຖອມຕົນ ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາກຸສົນ ກັບຂາດໄປ.”

“ຕົນໄມ້ທັງປວງໃນສວນມະເດືອນນັ້ນປາດສະຈາກຜົນ; ແຕ່ຕົນໄມ້ທີ່ມີໃບໄປໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຄາດຫວັງໃດໆ, ແລະຈົ່ງບໍ່ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດຫວັງ. ດ້ວຍຕົນໄມ້ເຫຼົ່ານີ້ ພວກຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຖືກແທນຄວາມໝາຍໄວ້. ພວກເຂົາຂາດແຄນຄວາມເປັນພຣະທຳພ້ອມກັນກັບພວກຢືດ; ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ອ້າງຕົນວ່າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດອ້າງສິດໃນຄວາມດີ. ພວກເຂົາຕາບອດຕໍ່ພຣະກົດແລະພຣະມັກຄາຂອງພຣະເຈົ້າ. ສຳລັບພວກເຂົາ ເວລາຂອງຜົນມະເດືອຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ. ພວກເຂົາຍັງຄອຍຖ້າວັນໜຶ່ງທີ່ຈະນຳແສງສະຫວ່າງແລະຄວາມຫວັງມາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ພວກຢືດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າ, ໄດ້ຖືກຖືກໃຫ້ຮັບຜົດຊອບສຳລັບການນຳຂອງປະທານເຫຼົ່ານີ້ໄປໃຊ້ໃນທາງຜິດ. ສົດພິເສດທີ່ພວກເຂົາໂອ້ອວດນັ້ນ ມີແຕ່ເພີ່ມພູນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ.” The Desire of Ages. 582, 583.

ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ການປະກາດຕົນຂອງ Adventism ແບບ Laodicean ວ່າເປັນປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຈະສົນສຸດລົງ ເມື່ອພວກເຂົາຍອມຮັບເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາແຫ່ງຄວາມຕາຍ ແລະປະຕິເສດຕາປະທັບແຫ່ງພັນທະສັນຍາແຫ່ງຊີວິດ. ແລ້ວພວກເຂົາຈະສະຫຼັດໃບໄມ້ແຫ່ງການປະກາດຕົນຂອງຕົນອອກ ແລະສົ່ງທຶກິກເປີດໃຫ້ເຫັນຄື ຊົນເຫຼືອຢູ່ກຸ່ມໜຶ່ງທຶກິກເປັນຕົວແທນໂດຍ Isaiah, ຜູ້ຊົງໃນເຫດການ 9/11 ໄດ້“ກັບຄືນ” ໄປຫາທາງເດີມອັນແກ້ແກ່, ແລ້ວຈົ່ງຖືກຖອມລົງເຖິງຜົງດິນ ເມື່ອພວກເຂົາ (Isaiah) ຕະຫຼັກເຖິງປະສົບການທີ່ເສຍສະຫຼາຍຂອງລາວ, ແລະພາຍຫຼັງນັ້ນກໍໄດ້ຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດດ້ວຍຖ່ານກ້ອນໜຶ່ງຈາກແທ່ນບູຊາ. Sister White ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ຖ່ານຈາກແທ່ນບູຊານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແຕ່ການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດນັ້ນ ແທ້ຈິງແລ້ວ ກໍແມ່ນສົ່ງທຶກິກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດໂດຍຖ່ານນັ້ນເມື່ອມັນແຕະຕ້ອງຮົ່ມຟາກຂອງ Isaiah.

“ຖ່ານໄຟທຶກິກຢູ່ນັ້ນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດ. ຖ້າມັນແຕະຕ້ອງຮົ່ມຟາກ, ຈະບໍ່ມີຄຳໃດທີ່ບໍ່ລົງສູ່ຫຼັກຂອງຈາກຮົ່ມຟາກນັ້ນ. ຖ່ານໄຟທຶກິກຢູ່ນັ້ນຍັງເປັນສັນຍາລັກເຖິງລົດເດດ ແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” Review and Herald, October 16, 1888.

“ຖ່ານໄຟ” ຈາກແທ່ນບູຊາທຶກິກໂຍນລົງສູ່ໂລກໃນວັນສຸດທ້າຍ ແມ່ນຖ່ານໄຟທຶກິກໂຍນລົງສູ່ໂລກເມື່ອຕາປະທັບດວງທົດຈັດ ແລະເປັນດວງສຸດທ້າຍ ຖືກເປີດອອກ ໃນຫ້າຂັ້ນຂອງພຣະນິມິດ ບົດທີ 8. ເອຊາຢາ ແລະດັງນັ້ນ ຄົນໜຶ່ງແສນສັກສິນສີພັນ ຖືກຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຖ່ານໄຟນັ້ນແຕະຕ້ອງຮົ່ມຟາກຂອງເຂົາ, ແຕ່ “ຖ່ານໄຟ” ນັ້ນແມ່ນຂ່າວສານໜຶ່ງ. ມັນແຕະຕ້ອງຮົ່ມຟາກຂອງເຂົາ ເມື່ອເຂົາຮັບເອົາໜັງສືນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະກິນມັນ.

ຂໍຊົງຊໍາລະພວກເຂົາໃຫ້ບໍລິສຸດໂດຍຄວາມຈິງຂອງພຣະອົງ: ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງເປັນຄວາມຈິງ. ໂຍຮັນ 17:17.

ບັນດາຜູ້ທີ່ “ຫວນກັບຄືນ” ແລະກາຍເປັນຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ (ເສດທຶກິກເຫຼືອ) ຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຕົ້ນໂອກ ແລະຕົ້ນທິວ, ແລະດັງທິວພຣະຄຣິດໄດ້“ປະທານຄຸນລັກສະນະທາງສິນທຳໃຫ້ແກ່ຕົນໄມ້” ແລະຊົງເຮັດໃຫ້ມັນເປັນຜູ້ອະທິບາຍຄວາມຈິງຜ່າຍພຣະເຈົ້າ” ຕົ້ນໄມ້ໃນພຣະທຳເອຊາຢາກມີ “ຄຸນລັກສະນະທາງສິນທຳ” ຢູ່ພາຍໃນພວກມັນ ດັງທຶກິກສະແດງໂດຍ “ແກ່ນສານ.” ແກ່ນສານນັ້ນຍັງຄົງຢູ່ກັບຕົ້ນໄມ້ ແມ່ນແມ່ນໃນເວລາທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນພຽງໃບໄມ້ແຫ່ງການປະກາດຕົນຖືກຖິ້ມອອກໄປ. “ເຊື້ອສາຍອັນບໍລິສຸດ” ຄື “ແກ່ນສານ” ແລະພຣະຄຣິດຄື “ເຊື້ອສາຍອັນບໍລິສຸດ” ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ຕົ້ນໄມ້ເຫຼົ່ານັ້ນຊົງຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ ແລະໂດຍເອຊາຢາເອງໃນບົດທຶກິກ ເປັນຕົວແທນຂອງມະນຸດ ແລະດັງນັ້ນກໍຄືມະນຸດຊາດ, ແລະເຊື້ອສາຍອັນບໍລິສຸດເປັນຕົວແທນຂອງພາວະພຣະພາບ. ດັງນັ້ນ, ພຣະທຳເອຊາຢາບົດທຶກິກຈົ່ງລະບຸເຖິງການຊໍາລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງອັດເວັນຕົສົມ ຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະລາຍລະອຽດທີ່ເອຊາຢາໄດ້ປະກອບເຂົ້າໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ລ້ວນຖືກນຳສະເໜີໃນຄຳຖາມຂອງທ່ານວ່າ “ອັກດິນເທົາໃດ”. ສຳລັບເອຊາຢາ ຄຳຕອບຂອງ “ອັກດິນເທົາໃດ” ແມ່ນຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ອັກດິນບານໃດ? 1840–1844

ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງ 9/11 ແລະ

ພ້ອມກັບປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຈາກວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ກໍໄດ້ກົດການສູ້ຮົບເທິງພູເຂົາ Carmel ລະຫວ່າງ Elijah ກັບພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງ Jezebel. ໃນທີ່ສຸດ ພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງ Baal ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈຳກັນວ່າເປັນຜູ້ພະຍາກອນບອມ ແລະ ຖືກ Elijah ປະຫານຊີວິດ, ແຕ່ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການເຜີຍໜ້າກັນນັ້ນ Elijah ໄດ້ຖາມຄຳຖາມນີ້ວ່າ, "ອີກດົນບານໃດ" ພວກເຈົ້າຈະລົງເລຢູ່ລະຫວ່າງສອງຄວາມຄິດເຫັນ.

ແລະ ເອລີຍາໄດ້ເຂົ້າມາຫາປະຊາຊົນທັງປວງ ແລະ ກ່າວວ່າ,
"ພວກທ່ານຈະລົງເລຢູ່ລະຫວ່າງສອງຄວາມຄິດນີ້ອີກດົນເທົ່າໃດ? ຖ້າພຣະຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າ
ຈົ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ; ແຕ່ຖ້າພຣະບາອານເປັນພຣະ ກໍຈົ່ງຕິດຕາມພຣະນັ້ນໄປ." ແລະ
ປະຊາຊົນກໍບໍ່ໄດ້ຕອບທ່ານແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ. ແລ້ວ ເອລີຍາໄດ້ກ່າວແກ່ປະຊາຊົນວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍນີ້,
ມີແຕ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຍັງຄົງເປັນຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະຢາເວຢູ່;
ແຕ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະບາອານມີຮີຮອຍຫ້າສິບຄົນ." 1 ກະສັດ 18:21, 22

ເອລີຍາຢູ່ຫົວໃຈວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840; ກໍລັງຖາມຄົນຮຸ່ນນັ້ນວ່າ ຂ່າວສານມົນເລື່ອນເປັນຄວາມຈິງ ຫຼື
ເປັນຄວາມເທັດ? ນີ້ແມ່ນອີກຂ່າວສານໜຶ່ງເຖິງລາໂອດີເຊຍ, ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນໃນອີຊາຍາ 6.

"ຄົນເປັນພັນງຸໂນໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ຍ້ອມຮັບຄວາມຈິງທີ່ William Miller ປະກາດ,
ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຈິດໃຈແລະລົດອຳນາດຂອງ Elijah ເພື່ອປະກາດຂ່າວສານນັ້ນ.
ເໝືອນດັ່ງ John ຜູ້ຈັດຕັ້ງມາທາງລ່ວງໜ້າຂອງພຣະເຢຊູ
ບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຂ່າວສານອັນເຄັ່ງໄຂມັນຮີຮອຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ວາງຂວານໄວ້ທີ່ຮາກຂອງຕົນໄມ້,
ແລະເອີ້ນຮ້ອງໃຫ້ມະນຸດທັງຫຼາຍເກີດຜົນທີ່ສົມກັບການກັບໃຈ.
ຄຳພະຍານຂອງພວກເຂົາມີລັກສະນະທີ່ຈະປຸກເຮົ້າ ແລະກະທົບຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ
ແລະເຮັດໃຫ້ລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາປາກົດຊັດ.
ແລະເມື່ອຄຳເຕືອນອັນເຄັ່ງໄຂມັນໃຫ້ໜ້າຈາກພຣະພໍ່ໃຈທີ່ຈະມາເຖິງໄດ້ຖືກປະກາດອອກໄປ,
ຫຼາຍຄົນທີ່ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງການຮັກສາ;
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການຖອຍຫຼັງຂອງຕົນ, ແລະດ້ວຍນ້ຳຕາອັນຂົນຂຶ້ນແຫ່ງການກັບໃຈ
ແລະຄວາມເຈັບປວດເລີກຊຶ້ງໃນຈິດວິນຍານ, ໄດ້ຖອມຕົນລົງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ.
ແລະເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດເໝືອພວກເຂົາ, ພວກເຂົາກໍໄດ້ຊ່ວຍກັນປະກາດສຽງຮ້ອງວ່າ,
'ຈົ່ງຍ້ານຢ່າພຣະເຈົ້າ, ແລະຖອຍພຣະສະຫງ່າຮາສີແດ່ພຣະອົງ;
ເພາະວ່າເວລາແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະອົງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.'" Early Writings, 233.

ໃນປະຫວັດແຫ່ງການທົດສອບຕັ້ງແຕ່ ຄ.ສ. 1840 ຫາ 1844

ພວກໂປຣເຕສແຕນທີ່ໄດ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງເອລີຍາ ໄດ້ກ້າຍເປັນບຸດສາວຂອງໂຣມ
ແລະໄດ້ຍ້ອມມອບເສື້ອຄຸມແຫ່ງໂປຣເຕສແຕນໃຫ້ແກ່ Millerite Adventism. ດ້ວຍອີຊາຍາ ແລະ ເອລີຍາ
ພວກເຮົາມີພະຍານສອງຄົນ ຜູ້ທີ່ເປັນພະຍານຍືນຍັນຄວາມຈິງວ່າ ຄຳຖາມ "ດົນບານໃດ"
ເປັນສັນຍາລັກຂອງປະຫວັດສາດທີ່ລົ້ມຕົ້ນໃນ 9/11 ແລະ ສິ້ນສຸດລົງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໃນປະຫວັດສາດ
Millerite ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ສອດຄ່ອງກັບ 9/11, ແລະ ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍວັນອາທິດ. ເມື່ອໄຟໄດ້ລົງມາຈາກພຳສະຫວັນ ແລະໄດ້ຜ່າຜານເຄື່ອງບູຊາຂອງເອລີຍາ
ຫຼືສິບສອງກ້ອນທັງໝົດກໍໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສ້ອງແສງພ້ອມກັບເຄື່ອງບູຊານັ້ນ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຄຣື່ອງໝາຍຂອງໜຶ່ງແສນສະຫຼັບສີພັນ ໃນຖານະທີ່ເປັນທຸງສັນຍານ
ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍຫຼິ້ນທີ່ສ້ອງແສງ. ຈາກນັ້ນພວກຜູ້ພະຍາກອນເທັດໄດ້ຖືກເອລີຍາປະຫານ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຜູ້ເປັນຜູ້ພະຍາກອນເທັດ ຖືກປະຫານໃນຖານະອານາຈັກທີ່ຫົກ
ໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ອີຊາຢາ ບົດ 6 ກຳລັງເນັ້ນເຖິງຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບ, ການຊຳລະ ແລະ ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ທຳມະການປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ ນັບແຕ່ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ເອລີຍາກຳລັງກ່າວເຖິງທຳທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໂອດິກຂອງປະຊາກອນພຣະເຈົ້າ,
ແຕ່ພ້ອມກັນນັ້ນກໍກຳລັງສະໜອງຫຼັກຖານເພື່ອຈຳແນກລະຫວ່າງຜູ້ພະຍາກອນແທ້ ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນປອມ,
ແລະໂດຍຜົນສຸດທ້າຍຈະສະແດງເຖິງຂ່າວສານແທ້ ຫຼື ຂ່າວສານປອມ. ດັ່ງນັ້ນ ໂດຍເລີ່ມຈາກວັນທີ 11 ສິງຫາ
1840 ແລະ ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,
ການທົດສອບທາງຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກນຳມາເປັນອີພວກໂບຣເຕສະແຕນໃນຊ່ວງສະໄໝຂອງຊາດີສ;
ແລະດັ່ງທີ່ໄຟເທິງພູສາເມນໄດ້ກ່າວໃຫ້ເຫັນການແບ່ງອອກເປັນສອງຈຳພວກ,
ສອງຈຳພວກໄດ້ຖືກສຳແດງອອກໃນປີ 1844. ໃນຂະບວນການທົດສອບນັ້ນ
ຈຳພວກໜຶ່ງແມ່ນປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ອີກບໍ່ຊ້າຈະກາຍເປັນ “ອະດີດ”, ແລະ
ອີກຈຳພວກໜຶ່ງແມ່ນລັດທີ່ເຮັດເປັນຕົວສົມໄລຄືກັບ ຊື່ພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບເຂົາໃນວັນທີ 22
ຕຸລາ 1844. ຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບແລະການແບ່ງແຍກນີ້ ຄືເລື່ອງຂອງສວນອະງຸ່ນ
ເນື່ອງຈາກວ່າລັດທີ່ເຮັດເປັນຕົວສົມໄລຄືກັບໄດ້ຖືກສຳແດງວ່າເປັນຜູ້ພະຍາກອນແທ້ໃນຈຸດເວລາດຽວກັນກັບທີ່
ພວກໂບຣເຕສະແຕນແຫ່ງຊາດີສເລີ່ມປະຕິບັດບົດບາດຂອງຕົນໃນຖານະໂບຣເຕສະແຕນທີ່ຫຼົງຖອຍ.
ດັ່ງທີ່ພວກຜູ້ພະຍາກອນຂອງບາອານຖືກເປີດໂປງວ່າເປັນຂອງປອມ, ດັ່ງນັ້ນເຊັ່ນກັນ
ປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມກໍໄດ້ຖືກເປີດໂປງ ແລະ
ຕໍ່ມາຖືກລະບຸໂດຍພວກມິໄລຄືກັບວ່າເປັນທີ່ດາຂອງໂຮມ. ເລື່ອງຂອງພູສາເມນ ແລະ
ພ້ອມທັງການສຳເລັດສົມຈົບຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນໃນສະໄໝຂອງພວກມິໄລຄືກັບ
ໄດ້ຈັດຫາພະຍານຄົນທີ່ສອງແກ່ອີຊາຢາ ບົດ 6 ວ່າ ຄຳຖາມ “ອີກດົນປານໃດ”
ເປັນສັນຍາລັກຂອງຊ່ວງເວລານັບແຕ່ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

“ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຂອງອິສຣາເອນ,’
ຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ວົງວອນວ່າ, ‘ຂໍໃຫ້ເປັນທີ່ປະຈຳໃນວັນນີ້ວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະເຈົ້າໃນອິສຣາເອນ, ແລະ
ວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ
ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ກະທຳສິ່ງທັງປວງນິຕາມພຣະດຳລັດຂອງພຣະອົງ. ຂໍຟັງຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ໂອ ພຣະອົງ,
ຂໍຟັງຂ້ານ້ອຍເຖິດ, ເພື່ອຊົມຊາດນີ້ຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະຢາເວຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ, ແລະ
ວ່າພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາທັງຫລາຍຫັນກັບຄືນມາອີກ.’”

“ຄວາມງຽບສະຫງົບກົດດັນດ້ວຍຄວາມຂຶ້ນຂັ້ນສັກສິດ ປົກຄຸມເປັນອີພວກສົ່ງທຸກຢ່າງ.
ພວກບະໂລຫິດຂອງບາອານສັນສະທຳນດ້ວຍຄວາມຍຳນກົວ. ໂດຍຮູ້ສຶກຕົວເຖິງຄວາມຜິດຂອງຕົນ,
ພວກເຂົາຄາດຫວັງການລົງໂທດຢ່າງວ່ອງໄວ.”

ທັນທີທີ່ຄຳອະທິຖານຂອງເອລີຍາສິ້ນສຸດລົງ ແປວ່າໄຟອັນລຸກໂຊນ ດັ່ງບານຟ້າແລບອັນສະຫວ່າງຈຳ
ກໍໄດ້ລົງມາຈາກຜ້າສະຫວັນເປັນອີພວກບຸຊາທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນນັ້ນ ເຜົາຜານເຄື່ອງບຸຊາ ເລຍນ້ຳທີ່ຢູ່ໃນຮ່ອງໂປໝົດ
ແລະເຜົາຜານແມ່ນແຕ່ກ່ອນຫນ້າຂອງແທ່ນບຸຊາດ້ວຍ.
ຄວາມຈຳແຈ້ງຂອງແປວໄຟນັ້ນສ່ອງສະຫວ່າງທົ່ວພູເຂົາ ແລະເຮັດໃຫ້ນ້ຳຂອງຝຸງຊົນພາກັນພ່າຍແສງ.
ຢູ່ໃນຫຸບເຂົາເບື້ອງລຸ່ມ ບ່ອນທີ່ຫຼາຍຄົນກຳລັງເລີ່ມມອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງຢ່າງລຸ້ນລະທຶກ
ການລົງມາຂອງໄຟນັ້ນກໍຖືກເຫັນຢ່າງແຈ້ງຊັດ ແລະທຸກຄົນກໍປະຫລາດໃຈຕາພາບທີ່ເຫັນນັ້ນ.
ມັນຄຳຍຄືເຮົາໄຟທີ່ຢູ່ທະເລແດງ
ຊຶ່ງໄດ້ແຍກບັນດາລູກຫລານຂອງອິສຣາເອນອອກຈາກກອງທັບຊາວເອຢິບ.

ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ເທິງພູໄດ້ກັມກາບລົງດ້ວຍຄວາມຄາລະວະຢ່າງເກງຂາມຢູ່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ມອງບໍ່ເຫັນ.
ພວກເຂົາບໍ່ກຳລັງຈະສືບຕໍ່ເບິ່ງໄຟທີ່ຖືກສົ່ງມາຈາກສະຫວັນ.
ພວກເຂົາຍຳນວ່າຕົນເອງຈະຖືກເຜົາຜານໄປດ້ວຍ; ແລະເມື່ອຈົດສຳນຶກຜິດຂອງຕົນໄດ້ຕັກເຕືອນເຖິງໜ້າ
ທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຍາວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກຕົນ

ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຕິດໜີ້ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ພວກເຂົາຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນພ້ອມກັນປະດຸດດັງສຽງດຽວວ່າ, “ພຣະຢາເວ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ; ພຣະຢາເວ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ.” ດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນອັນນຳຕົກໃຈ ສຽງຮ້ອງນັ້ນກ່ອນກ່ອນໄປທົ່ວ ແລະສະທ້ອນໄປທົ່ວທັງພຽງເບື້ອງລຸ່ມ. ໃນທີ່ສຸດ ອິສະຣາເອນກໍຖືກປຸກໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ, ບໍ່ຖືກຫລອກລວງອີກຕໍ່ໄປ, ແລະກັບໃຈເສຍໃໝ່. ໃນທີ່ສຸດ ປະຊາຊົນໄດ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາໄດ້ຫຍາມຫມືນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງພຽງໃດ. ລັກສະນະຂອງການນະມັດສະການພຣະບາອານ ເມື່ອທຽບກັບການຮັບໃຊ້ຢ່າງມີເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າທີ່ເທົ່າຈົງຊົງຮຽກຮ້ອງ ກໍບາກົດແຈ້ງຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ປະຊາຊົນຮັບຮູ້ຄວາມຊອບທຳແລະພຣະເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນການທີ່ພຣະອົງຍັບຍັ້ນນ້ຳຄ້າງແລະຝົນໄວ້ ຈົນກວ່າພວກເຂົາຈະຖືກນຳມາໃຫ້ສຳລະພາບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ບັດນີ້ ພວກເຂົາພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຍອມຮັບວ່າ ພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຢາຢູ່ເໜືອຮູບເຄົ້າລົບທຸກອົງ.” Prophets and Kings, 153.

ອີກດົນບານໃດ? ໂມເຊ

ຄັ້ງທຳອິດທີ່ຄຳຖາມເຊີນສັນຍະລັກວ່າ “ອີກດົນບານໃດ” ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນພຣະວັດຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແມ່ນຢູ່ໃນໄພພິບັດປະການທີ່ເປດຫມົກເຖິງຊາວອີຢິບໃນສະໄໝຂອງໂມເຊ. ໄພພິບັດປະການທີ່ເປດແມ່ນ “ຝຸງຕົກແຕນ” (ເປັນສັນຍະລັກຂອງອິດສະລາມ) ຊຶ່ງຖືກນຳມາໂດຍ “ລົມຕາເວັນອອກ” (ເປັນສັນຍະລັກຂອງອິດສະລາມ).

ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນໄດ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າຟາໂຣ ແລະ ກ່າວທຸນພະອົງວ່າ, “ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮົາ ຕັດດັງນີ້ວີ້, ‘ເຈົ້າຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຖອມຕົນລົງຕໍ່ໜ້າເຮົາອີກດົນເທົ່າໃດ? ຈົ່ງປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ. ມີຊະນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າຍັງປະຕິເສດບໍ່ຍອມປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງເຮົາໄປ ເບັ້ງແມ, ວັນອື່ນເຮົາຈະນຳຝຸງຕົກແຕນເຂົ້າມາໃນເຂດແດນຂອງເຈົ້າ. ມັນຈະປົກຄຸມໜ້າແຜ່ນດິນຈົນບໍ່ສາມາດເຫັນແຜ່ນດິນໄດ້; ແລະ ມັນຈະກົນສ່ວນທີ່ເຫຼືອຢູ່ ຄືສິ່ງທີ່ພົ້ນຈາກໝາກເຫັບ ອັນຍັງເຫຼືອແກ່ເຈົ້າ; ແລະ ມັນຈະກົນຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ອີກຂຶ້ນໃຫ້ເຈົ້າຈາກທັງນາ. ມັນຈະເຕັມໄປທົ່ວເຮືອນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮືອນຂອງຂ້າລາຊະການທັງປວງຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຮືອນຂອງຊາວອີຢິບທັງປວງ; ອັນທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ ຫຼືບັນພະບຸລຸດຂອງບັນພະບຸລຸດເຈົ້າ ບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ເຫັນມາກອນ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ່ພວກເຂົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນຈົນເຖິງວັນນີ້.” ແລ້ວທ່ານກໍຫັນຕົວ ແລະ ອອກຈາກເຝົ້າຟາໂຣ.

ແລະບັນດາຂ້າຮາຊການຂອງຟາໂຣໄດ້ກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ຊາຍຄົນນີ້ຈະເປັນບ້ວງແຮວແກ່ພວກເຮົາໄປອີກດົນເທົ່າໃດ? ຂໍຊົງປ່ອຍຄົນເຫຼົ່ານັ້ນໄປ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຫວາພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ; ພຣະອົງຍັງບໍ່ຊົງຮູ້ອີກຫລືວ່າ ປະເທດເອຢິບໄດ້ພົ້ນາດແລ້ວ?”

ໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນໄດ້ຖືກນຳກັບໄປຫາຟາໂຣອີກ; ແລະ ພະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາທັງສອງວ່າ, “ຈົ່ງໄປ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຢໂຫວາ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ; ແຕ່ຜູ້ໃດແດ່ຈະເປັນຜູ້ໄປ?”

ແລະ ໂມເຊໄດ້ກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະໄປທັງຄົນໜຸ່ມແລະຄົນເຖົ້າ, ທັງບັນດາບຸດຊາຍແລະບຸດຍິງຂອງພວກເຮົາ, ທັງຝູງແກະແລະຝູງວິວຂອງພວກເຮົາກໍຈະໄປດ້ວຍ; ເພາະພວກເຮົາຕ້ອງຈັດງານສະຫລອງແດ່ພຣະຢາເວ.

ແລະລາວໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຢາເວຍຮັບພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ຂ້ອຍຈະປ່ອຍພວກເຈົ້າ ແລະລູກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າໄປ; ຈົ່ງລະວັງໄວ້ເຖິງ; ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນັ້ນ: ບັດນີ້ ຈົ່ງໄປແຕ່ພວກເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ຊ້າຍ ແລະປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະຢາເວ;

ເພາະນັ້ນແຫຼະແມ່ນສົງໄສວ່າເຈົ້າບາຖະໜາ." ແລະພວກເຂົາກໍຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປຈາກພະພັກຂອງຟາໂຣ.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊວ່າ,

"ຈົ່ງຍືນມືຂອງເຈົ້າອອກເຫນືອແຜ່ນດິນເອຢິບເພື່ອໃຫ້ຝູງຕົກແຕ່ນຂຶ້ນມາເຫນືອແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະກິນພືດຜັກທຸກຊະນິດໃນແຜ່ນດິນ ຄືທຸກສິ່ງທີ່ລົງເຫຼົ້າໄດ້ປະໄວ."

ແລະໂມເຊໄດ້ຍືນໄມ້ເທົ່າຂອງຕົນອອກເຫນືອແຜ່ນດິນເອຢິບ

ແລະພຣະຢາເວຊົງໃຫ້ລົມຕາເວັນອອກພັດເຫນືອແຜ່ນດິນນັ້ນຕະຫຼອດມື້ນັ້ນ ແລະຕະຫຼອດຄືນນັ້ນ;

ເມື່ອຮອດຕອນເຊົ້າ ລົມຕາເວັນອອກກໍໄດ້ນຳຝູງຕົກແຕ່ນມາ.

ແລະຝູງຕົກແຕ່ນໄດ້ຂຶ້ນປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ ແລະເກາະຢູ່ທົ່ວເຂດແດນທັງໝົດຂອງເອຢິບ:

ພວກມັນຮ້າຍແຮງຢ່າງຍິ່ງ; ກ່ອນພວກມັນບໍ່ເຄີຍມີຝູງຕົກແຕ່ນເຊັ່ນນັ້ນມາກ່ອນ

ແລະຫຼັງຈາກພວກມັນກໍຈະບໍ່ມີເຊັ່ນນັ້ນອີກ. ເພາະພວກມັນໄດ້ປົກຄຸມໜ້າແຜ່ນດິນທັງໝົດ

ຈົນແຜ່ນດິນມົດມົວໄປ; ແລະພວກມັນໄດ້ກິນພືດຜັກທຸກຊະນິດໃນແຜ່ນດິນ

ແລະຜົນໄມ້ທຸກຢ່າງຂອງຕົນໄມ້ທີ່ລົງເຫຼົ້າໄດ້ປະໄວ; ແລະບໍ່ມີສິ່ງຈະເຫຼືອຢູ່ລອຍໃນຕົ້ນໄມ້

ຫຼືໃນພືດຜັກແຫ່ງທັງໝົດ ທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບ.

ແລ້ວຟາໂຣໄດ້ເອີ້ນໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນມາຢ່າງຮີບດ່ວນ; ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ,

"ເຮົາໄດ້ຮັດບາບຕໍ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະຕໍ່ພວກເຈົ້າດ້ວຍ. ບັດນີ້

ຂ້າໄດ້ໃຜດຍົກໃຫດບາບຂອງເຮົາແຕ່ຄັ້ງນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ແລະຂ້າຈະອອກຕໍ່ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ,

ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ຊົງເອົາຄວາມຕາຍນີ້ໄປຈາກເຮົາແຕ່ພຽງເທືອນ." ແລ້ວໂມເຊກໍອອກຈາກຟາໂຣ

ແລະໄດ້ທຸນວົງວອນຕໍ່ພຣະຢາເວ. ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຊົງໃຫ້ລົມຕາເວັນຕົກອັນແຮງກ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ

ພັດເອົາຝູງຕົກແຕ່ນໄປ ແລະໂຍນພວກມັນລົງໃນທະເລແດງ;

ບໍ່ເຫຼືອຕົກແຕ່ນແມ່ນແຕ່ໃດໆໃນອານາເຂດທັງໝົດຂອງເອຢິບ. ອົບພະຍົບ 10:3-19.

ກ່ອນອື່ນ "ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງຊາວເຮັບເຮ" ໄດ້ຖາມວ່າ,

"ເຈົ້າຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຖ່ອມຕົນຕໍ່ໜ້າເຮົາດົນເທົ່າໃດ?"

ແລ້ວຕໍ່ມາບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງຟາໂຣກໍໄດ້ຖາມຟາໂຣອີກວ່າ,

"ຊາຍຄົນນີ້ຈະເປັນບ້ວງແຮ້ວແກ່ພວກເຮົາດົນເທົ່າໃດ?"

ຄໍາຖາມນີ້ຖືກຖາມໃນລະຫວ່າງໄພພິບັດປະການທົດແທນ, ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບ 9/11 ດ້ວຍຫຼາຍເຫດຜົນ.

ໄພພິບັດປະການທົດແທນແມ່ນການປະຫານບຸດຫົວປີ, ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບໄມ້ກ້າງແຂນ

ແລະຕາມມາດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງທີ່ທະເລແດງ,

ຊຶ່ງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນໄດ້ຈັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກສາວົກທີ່ໄມ້ກ້າງແຂນ,

ຊຶ່ງກໍສອດຄ່ອງກັບຄວາມຜິດຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກມົນເລີ້ຮດໃນປີ 1844.

ພະຍານທັງສາມນັ້ນລ້ວນສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍວັນອາທິດ. ໄພພິບັດປະການທົດແທນແມ່ນກົດໝາຍວັນອາທິດ

ແລະສອງໄພພິບັດກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໄພພິບັດປະການທົດແທນໄດ້ນຳ "ຝູງຕົກແຕ່ນ" ມາໂດຍ "ລົມຕາເວັນອອກ."

"ຝູງຕົກແຕ່ນ" ໄດ້ປົກຄຸມພື້ນພືດທັງໝົດ,

ເຫນືອນດັ່ງທີ່ອິດສະລາມກຳລັງສັນສະເທືອນໂລກທັງໝົດໃນປັດຈຸບັນ

ເພາະມັນໄດ້ແຜ່ຄວາມມືດຂອງຕົນອອກໄປຜ່ານການອົບພະຍົບທີ່ຖືກບັງຄັບ. ຊີວາຕົນຂອງ

"ຕົກແຕ່ນທະເລຊາຍ" ແມ່ນ "locusta migratoria,"

ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການແຜ່ຂະຫຍາຍຂອງອິດສະລາມຜ່ານການອົບພະຍົບ

ອັນເປັນພາບຈຳລອງໃນໂລກທຳມະຊາດໃນຮູບຂອງການຍ້າຍຖີ່ນ.

ໄພພິບັດປະການທົດແທນແມ່ນຄວາມມືດມົນທີ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້.

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕັດກັບໂມເຊວ່າ, "ຈົ່ງຍືນມືຂອງເຈົ້າອອກໄປທາງຟ້າສະຫວັນ,

ເພື່ອຈະໃຫ້ມີຄວາມມືດປົກຄຸມເຫນືອແຜ່ນດິນເອຢິບ, ແມ່ນຄວາມມືດທີ່ສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້."

ແລະໂມເຊໄດ້ຍົກມືຂອງຕົນອອກໄປທາງພາກສະຫວັນ;
ແລະກໍມີຄວາມມັດທົບໜາປົກຄຸມຢູ່ທົ່ວແຜ່ນດິນເອຢິບເປັນເວລາສາມວັນ: ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນກັນແລະກັນ
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດລຸກອອກຈາກທຳຂອງຕົນເປັນເວລາສາມວັນ:
ແຕ່ບັນດາລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນທຸກຄົນມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ໃນທ້ອງໄສຂອງພວກເຂົາ. ອົບເພະຍົບ
10:21–23.

ໃນສັນຍາລັກຂອງຄຳວ່າ "ດົນບານໃດ" ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພຽກແມ່ນ ແລະ ເອລີຢາ
ມີຄວາມແຕກຕ່າງອັນໜຶ່ງຖືກສະແດງອອກເມື່ອໄຟລົງມາຈາກສະຫວັນ.
ພຣະເຈົ້າຂອງເອລີຢາໄດ້ກະທຳສິ່ງທີ່ພະບາອານບໍ່ອາດກະທຳໄດ້. ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກມົນເລໂອທ໌
ຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເຫັນລະຫວ່າງພຣະອັດເຕສຕັນທີ່ຕົກຕຳຂອງຊາດິສ ແລະ
ແອດເວັນຕິສມີແບບມົນເລໂອທ໌. ກັບໂມເຊ ຄວາມແຕກຕ່າງນັ້ນແມ່ນຄວາມມັດ ຫຼື ຄວາມສະຫວ່າງ.
ໃນເຮືອນຂອງຊາວເຮັມຄວາມສະຫວ່າງ. ອີຊາຢາຍັງແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບອີກວ່າ
ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງໃນແນວຂອງໂມເຊ ຜູ້ຊົງເປັນຄົນກຸ່ມດຽວກັນກັບຜູ້ຖືກທຳລາຍໂດຍເອລີຢາ, ແລະ
ຜູ້ທີ່ສູນເສຍຜູ້ຄຸມແຫ່ງພຣະອັດເຕສຕັນໃນຊ່ວງເວລາຂອງມົນເລໂອທ໌ ແມ່ນ "ຊົນຊາດ" ໜຶ່ງທີ່ "ໄດ້ຍິນ" "ແທ້ໆ"
ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລະ ເຫັນ "ແທ້ໆ ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້" ແລ້ວກໍມີການປະກາດຕໍ່ຊົນຊາດນີ້ ຊຶ່ງກ່າວວ່າ,
"ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງຊົນຊາດນັ້ນໝັ້ນ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຼຸຂອງເຂົາໝັ້ນ, ແລະ ບົດຕາຂອງເຂົາເສຍ;
ຍ້ານວ່າເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງຕົນ, ແລະ ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼຸຂອງຕົນ, ແລະ ເຂົາໃຈດ້ວຍໃຈຂອງຕົນ,
ແລ້ວຫັນກັບມາ, ແລະ ຮັບການຮັກສາ."

ມີຄວາມແຕ້ມໃຈທີ່ຈະເຮັດພະລະກິດ, ແຕ່ຖືກຖ່ວມທົມດ້ວຍພາລະໜ້າທີ່ໃຫ້ປະກາດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ຟັງ ອີຊາຢາຈຶ່ງ
"ທູນຖາມວ່າ," "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ດົນບານໃດ?"

ໄພພິບັດສາມປະການສຸດທ້າຍໃນບັນດາໄພພິບັດສິບປະການຂອງອີຢິບ ເປັນພະຍານເຖິງສາມຂັ້ນຕອນຈາກ
9/11 ໄປສູ່ກົດວັນອາທິດ. ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ຮັບພະລັງ,
ແລະໃນວັນທີ 19 ເມສາ 1844 ທູດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ມາເຖິງ ແລະໄດ້ຮັບພະລັງໃນການປະຊຸມຄັ້ງຍ Exeter
ວັນທີ 12–17 ສິງຫາ, ແລະທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ທູດສະຫວັນອົງທີສາມສອດຄ່ອງກັບກົດວັນອາທິດ, ແລະເຫດສະນະນັ້ນຈຶ່ງລະບຸເຖິງຂະບວນການສາມຂັ້ນຕອນ
ເພາະວ່າຈະມີອົງທີສາມບໍ່ໄດ້ ຫາກປາສະຈາກອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ.

"ຂ່າວສານທຳອິດ ແລະ ທີສອງ ໄດ້ຖືກປະກາດໃນປີ 1843 ແລະ 1844, ແລະ ບັດນີ້
ພວກເຮົາຢູ່ພາຍໃຕ້ການປະກາດຂອງຂ່າວສານທີສາມ;
ແຕ່ຂ່າວສານທັງສາມຍັງຄົງຈະຕ້ອງຖືກປະກາດຕໍ່ໄປ. ບັດນີ້ກໍມີຄວາມຈຳເປັນພຽງເທົ່າກັບທຸກເວລາໃນອະ
ດີດທີ່ຈະຕ້ອງກ່າວຊຳແກ່ຜູ້ທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ດ້ວຍປາກກາ ແລະ
ດ້ວຍສຽງພວກເຮົາຈະຕ້ອງໃຫ້ສຽງຄຳປະກາດນັ້ນດັງຂຶ້ນ, ສະແດງລຳດັບຂອງພວກມັນ, ແລະ
ການນຳໃຊ້ຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ນຳພວກເຮົາໄປເຖິງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ຈະມີທີສາມບໍ່ໄດ້
ຖ້າບາດສະຈາກທຳອິດ ແລະ ທີສອງ. ຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມອບໃຫ້ແກ່ໂລກໂດຍທາງສົງເຟີມ,
ໃນຄຳບັນຍາຍທັງຫຼາຍ,
ໂດຍສະແດງໃນແນວປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເຖິງສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແລະ
ສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ." Selected Messages, book 2, 104, 105.

ໄພພິບັດປະການທີສິບຂອງອີຢິບໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ສອດຄ່ອງໂດຍການດົນໃຈກັບໄມ້ກ້າງແຂນ
ແລະຄວາມຜິດຫວັງທີ່ຕິດຕາມມາກັບມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ໄພພິບັດປະການທີສິບຈຶ່ງເປັນຂ່າວສານປະການທີສາມ
ຊຶ່ງຕາມຄວາມຈຳເປັນໃນຄຳພະຍາກອນ ຈະຕ້ອງຖືກນຳໜ້າໂດຍຂ່າວສານປະການທຳອິດ ແລະປະການທີສອງ.
ໃນ 9/11 ພຣະອົງໄດ້ຖາມພາໂຣວ່າ, "ອີກດົນບານໃດ" ແລະທັນທີຫຼັງຈາກນັ້ນ
ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພາໂຣກໍໄດ້ຖາມເຊັ່ນກັນວ່າ, "ອີກດົນບານໃດ."

ຫຼັງຈາກໂມເຊໄດ້ນຳຄຳຖາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ວ່າ "ອີກດົນບານໃດ" ໄປບອກແກ່ຟາໂຣ ແລະກ່ອນທີ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະທວນຄືນຄຳຖາມຂອງໂມເຊຕໍ່ຟາໂຣ, ໂມເຊໄດ້ໝາຍຈຸດຫັນປ່ຽນໄວ້ດັ່ງນີ້ວ່າ, "ທ່ານໄດ້ຫັນຕົວ ແລະອອກໄປຈາກຟາໂຣ." ອົບເຟະຍົບ 10:6.

9/11 ແມ່ນຈຸດຫັນປ່ຽນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ເມື່ອໂມເຊໄດ້ນຳມາຊົງໄພພິບັດຝຸງຕັກແຕ່ນາທຶມາກັບລົມຕາເວັນອອກ.

"ມີຊ່ວງເວລາບາງຢ່າງທີ່ເປັນຈຸດຫັນປ່ຽນໃນປະຫວັດສາດຂອງບັນດາປະເທດຊາດ ແລະຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໃນພຣະການຈັດຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອອີກດົນການຕ່າງໆ ເຫຼົ່ານີ້ມາເຖິງ, ຄວາມສະຫວ່າງສຳລັບເວລານັ້ນກໍຖືກປະທານໃຫ້." Bible Echo, August 26, 1895.

ໄພພິບັດຕໍ່ໄປໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມມືດຫຼືຄວາມສະຫວ່າງ ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າທ່ານຢູ່ໃນຈຳພວກໃດ. 9/11 ເປັນ "ຈຸດຫັນປ່ຽນໃນປະຫວັດສາດຂອງບັນດາປະຊາຊາດ ແລະຂອງຄຣິສຕະຈັກ." ໃນເວລານັ້ນ ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກເອົາໃຫ້ກັບຄືນ ແລະດຳເນີນໃນທາງເກົ່າແກ່ ແຕ່ພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະດຳເນີນໃນນັ້ນ ແລະບໍ່ໄດ້ຟັງສຽງແກຂອງແກ. ການແຍກອອກລະຫວ່າງຄວາມມືດກັບຄວາມສະຫວ່າງໄດ້ຖືກທຳໃຫ້ສຳເລັດພາຍຫຼັງເອລີຍາ, ແລະໂມເຊໄດ້ຖາມວ່າ, "ອີກດົນເທົ່າໃດ?" ນາງຍັງກ່າວຕໍ່ໄປໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນວ່າ:

"ມີຊ່ວງເວລາຕ່າງໆທີ່ເປັນຈຸດຫັນຜັນໃນປະຫວັດສາດຂອງປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ ແລະຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໃນພຣະຄຸນາທຶນແຫ່ງພຣະເຈົ້າ ເມື່ອອີກດົນການຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ມາເຖິງ ແສງສະຫວ່າງສຳລັບເວລານັ້ນກໍຖືກປະທານໃຫ້. ຖ້າມັນຖືກຮັບໄວ້ ກໍຈະມີຄວາມກ້າວໜ້າຜ່າຍຈົດວິນຍານ; ແຕ່ຖ້າມັນຖືກປະຕິເສດ ຄວາມເສື່ອມຖອຍຜ່າຍຈົດວິນຍານ ແລະຄວາມພິນາດອັບປາງກໍຈະຕາມມາ." Bible Echo, August 26, 1895.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ຫົວຂໍ້ "ດົນບານໃດ" ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

ໃນເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842 ໄດ້ມີການປະຊຸມສາມັນໃຫຍ່ຂຶ້ນທີ່ເມືອງບອສຕັນ, ລັດແມສາຊູເຊັດສ໌. ໃນການເປີດການປະຊຸມນີ້, ພວກພົນອັງ Charles Fitch ແລະ Apollos Hale ແຫ່ງ Haverhill ໄດ້ນຳສະເໜີຄຳພະຍາກອນທີ່ເປັນພາບຂອງດານເຮອນ ແລະ ໂຢຮັນ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ອ້າງໄວ້ໃນຜ້າພ້ອມດ້ວຍຕົວເລກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ສະແດງເຖິງການສຳເລັດຂອງມັນ. ພົນອັງ Fitch ໃນຂະນະທີ່ບາຍຈາກແຜນພາບຂອງທ່ານຕໍ່ໜ້າທີ່ປະຊຸມ ໄດ້ກ່າວວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ທ່ານພິຈາລະນາຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້, ທ່ານໄດ້ຄິດວ່າ ຖ້າທ່ານສາມາດຈັດເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງໃນລັກສະນະດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຢູ່ນີ້ ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເນື້ອເລື່ອງນັ້ນເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ທ່ານນຳສະເໜີຕໍ່ຜູ້ຟັງໄດ້ສະດວກຂຶ້ນ. ໃນນັ້ນມີແສງສະຫວ່າງຫຼາຍຂຶ້ນສຳລັບທາງເດີນຂອງພວກເຮົາ. ພວກພົນອັງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກ່າວວ່າເຮັດສິ່ງທີ່ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງແກ່ຮາບາກຸກໃນນິມິດຂອງທ່ານກ່ອນໜ້ານັ້ນ 2,468 ປີໂດຍຕັດສິ້ນວ່າ, 'ຈົ່ງຂຽນນິມິດນັ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນແຈ້ງຊັດໄວ້ເທິງແຜ່ນບ້າຍ, ເພື່ອວ່າຜູ້ທີ່ອ່ານມັນຈະແລ່ນໄດ້. ເພາະນິມິດນັ້ນຍັງມີໄວ້ສຳລັບເວລາທີ່ກຳນົດ.' ຮາບາກຸກ 2:2.

"ຫຼັງຈາກໄດ້ມີການປຶກສາກັນບາງປະການກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ກໍໄດ້ລົງມະຕິເປັນເອກະສັນໃຫ້ພິມຫຼິ້ນແຜນພາບອີກສາມຮ້ອຍແຜ່ນທີ່ຄ້າຍຄືກັບແຜ່ນນີ້ ຊຶ່ງກໍໄດ້ສຳເລັດລົງໃນໄມ້ຊ້ຳ. ແຜນພາບເຫຼົ່ານັ້ນຖືກເອີ້ນວ່າ 'ແຜນພາບປີ' 43.' ນີ້ເປັນກອງປະຊຸມທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ." The Autobiography of Joseph Bates, 263.

"ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ແຜນພາບປີ 1843 ໄດ້ຖືກຊົງນຳໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະວ່າມັນບໍ່ຄ່ອນຖືກດັດແປງ; ຕົວເລກຕ່າງໆເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງປະສົງ; ແລະວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ເໝືອນມັນ ແລະໄດ້ຊົງປັດບັງຄວາມຜິດພາດໃນບາງຕົວເລກ,

ເພື່ອວ່າຈະບໍ່ມີໃຜສາມາດເຫັນມັນໄດ້ ຈົນກວ່າພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກ.” Early Writings, 74.

“ເມື່ອຍືນຢູ່ເທິງ ‘ຄວາມເຊືອດັ້ງເດີມ,’

ຄຳພະຍານອັນເປັນເອກະພາບຂອງບັນດາຜູ້ນັບຢາຍແລະສົງພົມຂອງ Second Advent ແມ່ນວ່າ ການຕີພິມແຜນພູມນັ້ນເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນໃນ Habakkuk 2:2, 3.

ຖ້າແຜນພູມນັ້ນເປັນຫົວຂໍ້ໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍາກອນ (ແລະຜູ້ທີ່ປະຕິເສດມັນກໍລະຖົມຄວາມເຊືອດັ້ງເດີມ), ແລ້ວກໍຕາມມາວ່າ ປີ BC 457 ແມ່ນປີທີ່ຕ້ອງໃຊ້ເປັນຈຸດເລີ່ມນັບ 2300 ວັນ. ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ວ່າ 1843 ຈະຕ້ອງເປັນເວລາທີ່ຖືກຕີພິມແຜນພູມນັ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ ເພື່ອວ່າ ‘ນິມິດ’ ຈະ ‘ຊັກຊ້າ,’

ຫຼືວ່າຈະມີໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ,

ໃນໄລຍະນັ້ນຂະບວນຂອງພວກພົມມະຈັນຈະງ່ວງເຫງົາແລະຫຼັບໄປໃນຫົວຂໍ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເລື້ອງເວລາ ກ່ອນທີ່ພວກເຂົາຈະຖືກບຸກໃຫ້ຕົ້ນຂຶ້ນໂດຍສຽງຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ.” Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.